Entrada

Silenci interior

Per pregaria.cat el dl., 05/03/2007 - 09:00

10 minuts abans del silenci

Acabo de sortir al carrer. Tinc el cap com un timbal. No he parat des de bon matí. Quan he entrat a treballar havia fet mentalment un pla general de la feina. Impossible; tot se n'ha anat en orris. Ja tenien preparats no sé quants expedients, telefonades urgents, factures pendents, i tants imprevistos que semblava el dia abans de marxar de vacances. Quin pal!!.

La circulació està fatal. A tot arreu fan obres. Cada dia és fa més difícil anar per la ciutat amb cotxe. I quins nervis que porta el personal! Aquestes motos es fiquen per tot arreu. Tothom va a la seva bola. Quines ganes que tinc d'arribar a casa!

1 minut abans del silenci

Fa una estona que estem parats a la Ronda. Ja han passat les ambulàncies i els mossos. Això va per llarg. Paciència, paciència i paciència. Saps què, noi, vaig a intentar fer una mica de silenci i pregar un xic que fa bastants dies que ho desitjo i mai trobo el moment.

Comença el silenci

En comptes de mirar als altres conductors i matar l'estona amb la radio, em fixo en el tros de cel que veig entre les palmeres, i miro com van passant el núvols blancs, que semblen de cotó. Intento aturar els pensaments. Son uns introsos que entren i surten sense demanar permís. Pensaments... a fora ! Em vaig buidant. Saps, també tinc cor. Ni el noto, i ell va fent. Em relaxo. Me'n adono del cos, assegut, trec les mans del volant. Tanco el ulls.

Arriba el silenci relatiu

Sento de lluny els sorolls, que es van difuminant. No et pensis estic alerta per si acaba aviat la parada. Però per moments vaig entrant a dintre, els pensaments han intentat ficar-se de nou, i els he foragitat sense estridències. Moments de res. Buidor amable. Com si tot ho veies i ho sentis des de fora de l'escenari. Ja no em relaxo. Estic relaxat, quiet, obert, en pau.

Plenitud i relació

Lentament me n'adono de que va creixent, des la profunditat, aquell silenci suau que és com la boira interior de la Presència. Em conviden a l'acte de fe. Crec, Senyor, crec en Tu, aquí a la Ronda de dalt, perdut entre centenars de cotxes. Sé que hi ets. Oh, Amic, no tinc avui res important a dir-te. Visc en Tu i Tu en mi.

2 segons després del silenci

Els cotxes que tinc darrera m'estan pitant amb neguit i estridència. És veritat, podem avançar uns 10 metres. Per tornar-nos a parar. Però són uns 10 metres!!. Ja veus, Déu meu, quin panorama més fantàstic! S'acaba el silenci. No voldria perdre el contacte amb Tu. Segueix, dins meu, si us plau, que torno a aquesta realitat tan sorollosa, però acompanyat pel silenci interior de la teva presència.

40 minuts després del silenci

Ja he arribat a casa. Estic pujant per l'ascensor. Realment aquest dia de quaresma quasi ni he recordat a Déu, però Ell sí que m'ha recordat a mi, tot el dia, i especialment a la ronda de dalt. Gràcies, Senyor, per estar arreu, i en especial en el fons més a fons de mi.

Salm 39 (38)